

שִׁמְשׁ וְעָן

בִּקְרָ נִפְלֵא שֶׁל יוֹם חֲדָשׁ.

הַשֶּׁמֶשׁ זָרַחָה בְּשָׁמַיִם וְהָאֵירָה אֶת הָעוֹלָם.

הִיא שָׁלְחָה קֶרְנִים חֲמִימוֹת עַל הָעֵצִים, עַל הַבְּתִים, עַל הַשָּׂדוֹת וְהַכְּבִישִׁים.

הַצְּפוּרִים עַל צִמְרוֹת הָעֵצִים צִיצוּ בְּשִׂמְחָה, וְהַפְּרָחִים פָּרְחוּ וְהַפִּיצוּ רִיחַ נִפְלֵא.

הַשֶּׁמֶשׁ הָאֵירָה וְחִמְמָה אֶת הַיְלָדִים שֶׁשָּׂחֲקוּ בַּחֲצֵר הַגֶּן בְּשִׂמְחָה.

לִפְתָּע,

אִין שֶׁמֶשׁ וְאִין אֹר,

הָעוֹלָם חָשׁוּב וְקָר.

מָה כָּאן קָרָה?

הֵיכֵן הַשֶּׁמֶשׁ הִחְמִימָה?

הַבֵּיטוּ יְלָדֵי הַגֶּן אֶל הַשָּׁמַיִם

עֲנֵן קָטָן הוֹפִיעַ.

עֲנֵן אֶפֶר וְקוֹדֵר כֶּסֶה אֶת הַשֶּׁמֶשׁ וְהַחֲשִׁיף אֶת הַכֹּל.

הָעֵנָן לֹא עָשָׂה כָּלוּם.

הוּא פָּשׁוּט הָיָה שָׁם.

הַשֶּׁמֶשׁ הִמְשִׁיכָה לְהָאֵיר, אֶף הָאֹר שְׁלָה הָיָה חֲלָשׁ...

מִדּוּעַ?

כִּי הָעֵנָן הִסְתִּיר אוֹתָהּ.

מִמֶּשׁ בְּאוֹתוֹ זָמַן, יָשַׁב מִנַּחֵם בְּאַרְגֵּז הַחוּל שֶׁבְּחֶצֶר וְשָׂחַק עִם הַחֲבֵרִים.

מִנַּחֵם שָׁם לֵב שֶׁהִשְׁרוּף בִּנְעַל הַחֲדָשָׁה נִפְתַּח.

הוּא נָסָה לְשַׂרֵּף אֶת הַשְּׂרוּכִים.

שׁוּב וְשׁוּב נָסָה אֶף לֹא הִצְלִיחַ.

אויף.

זאָ כל כּוּר מעצבן כּשלאַ מצליחים.
מנחם הרגיש שׁהוא לא טוב מספיק.
אולי משהו אָתוּ לא בסדר?
גם אָתמול הוא נסאָ ולא הצליח.
וגם בשבוע שׁעבר.

שׁרה הגננת, שׁיצאָה לַחצֵר ממש באותו הרגע, שׁמָה לב שׁהפנים של מנחם קצת עצובות.

היא נגשָה אליו, הניחָה יָד על כּתפו וּשאַלָה: "מנחם, אָני רואָה שׁהפנים שׁלָך מַעַט עצובות. האם קָרה משהו?"

מנחם הביט בשׁרה הגננת, חשב לרגע ועָנָה: "אָני לא מצליח. אָני פשוט לא יָכול וְלא גדול".

"לָמָּה אָתָּה מתכוון מנחם?" שׁאַלָה שׁרה, "מָה אָתָּה לא מצליח וְלא יָכול?"
"היום לא הצלחתי לשׁרף שׁרוכים. אָתמול לא הצלחתי להשחיל חרוזים ובשבוע שׁעבר לא הצלחתי לצייר ציור שׁכל כּוּר רצייתי".
"אָני פשוט לא מצליח!" אָמר מנחם ודמעות זָלְגוּ מעיניו.

שׁרה הגננת התישְבָה ליד מנחם, חבָקה אותו חבוק גדול ונגָבה אָת דמעותיו.

"תביט אל השמים", לחשָה שׁרה, "מָה אָתָּה רואָה שָם?"

מנחם הרים אָת עיניו. עננים אֲפֹרִים כְּסוּ אָת השמים.

"אָני רואָה עננים אֲפֹרִים", עָנָה מנחם.

"הֵכֵן היא השמש?" שׁאַלָה שׁרה.

מנחם רָאָה אָת קרני השמש מציצות מבין העננים ועָנָה: "השמש מאחורי העננים, הם מסתירים אותָה".

"נכון מאוד", עָנְתָה שׁרה.

"השמש זורחת בשמים ומאירה אָת העולם. כָּעַת העננים מסתירים אותָה.

אָבֵל היא... היא ממשיכה לזָרֵחַ, לְהאיר ולחמם אָת העולם".

שׁרה הגננת שָמָה לב שׁמנחם נרגע מַעַט.

"מִנַּחֵם, אֶתָּה בְּדִיוֹק כְּמוֹ הַשֶּׁמֶשׁ. אֶתָּה אוֹר גָּדוֹל וּמִיָּחָד. לִפְעָמִים, כְּמוֹ הַיּוֹם, יֵשׁ עָנָן קָטָן, שְׁעוֹבֵר וּמִכְרִיעַ, אֲבָל הַשֶּׁמֶשׁ... הִיא תָּמִיד מְאִירָה וְזוֹרַחַת".

"עוֹד מַעַט יָזוּז הָעָנָן וְשׁוֹב יִהְיֶה כָּאֵן עוֹלָם יָפֶה, מְאִיר וְחָמִים".

"אֶתָּה יֶלֶד נִפְלָא, מִנַּחֵם", לַחֲשָׁה שָׂרָה.

"כָּל יֶלֶד יִהְיֶה הוּא יֶלֶד מִיָּחָד. יֶלֶד מְלֵא בְּאוֹר קְדוֹשׁ וְטָהוֹר. לִפְעָמִים, מִגִּיעַ עָנָן אֶפֶר וְלֹא נָעִים. כְּשֶׁהָעָנָן מִגִּיעַ, אֲנַחְנוּ מְרַגִּישִׁים עֲצוּבִים וְלֹא מְצִלִּיחִים. וְאִזּוּ... אִזּוּ לֹא רוֹאִים אֶת הַשֶּׁמֶשׁ הַמְּאִירָה שְׁלֵנוּ.

"אֲנִי חוֹשֵׁב שְׂאֲנִי מִמֶּשׁ כְּמוֹ הַשֶּׁמֶשׁ!" קָרָא מִנַּחֵם בְּהִתְלַהֲבוּת.

"אֲנִי מְאִיר וְזוֹרַח, גַּם אִם לִפְעָמִים עָנָן קָטָן לוֹחֵשׁ לִי בְּאֶזֶן שְׂאֲנִי קָטָן וְלֹא יָכוֹל..."

שָׂרָה הִגְנִנָּת שָׂמָּה לֵב שֶׁמִּנַּחֵם מְנַסֶּה שׁוֹב לְשָׂרָה אֶת הַשְּׂרוּכִים הַחֲדָשִׁים. הַפֶּעַם הוּא עָשָׂה זֹאת בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה וְאָפְלוּ כְּמַעַט הַצִּלִּיחַ!!

שָׂרָה עֲזָרָה לוֹ מִמֶּשׁ מַעַט וְהִנֵּה, הַשְּׂרוּכִים קְשׁוּרִים!

הָעָנָן זָז... הֵלֵב שְׁלִי שְׂמִיחַ!

"יֵשׁ בִּי כּוֹחַ!"

אֲנִי הָאוֹר,

אוֹר קְדוֹשׁ וְטָהוֹר"

פָּצַח מִנַּחֵם בְּרִקּוּד סְבִיב אֲרֻזַּת הַחוּל, אֵלָיו הַצֵּמְרָכּוֹ הַחֲבֵרִים וַיִּצְרוּ יַחַד מַעְגָּל שֶׁל רִקּוּד וְשִׂמְחָה.